

Puhao je vjetar. Hladni vjetar sa sjevera.

Skupa s morem grlio je otok snažnim zagrljajem i njihao krošnju drveta pod kojom je stajao čovjek.

I čovjek je stavio ruku na nepomično, nepoljuljano stablo drveta. I tako su stajali na vjetru čovjek i drvo. Jedini na otoku; jedini koji su znali tajnu.

Nije ih povezivao samo vjetar sa sjevera, niti ruka na stablu, pa čak ni praiskonska veza iz raja, ali svakako nešto staro i duboko povezivalo ih je sada i ovdje, dok su stajali skupa na vjetru.

Vjetru koji dotiče i mijenja, na način kao da otresa i odnosi sve suvišno, tako da se vidi što je trajno i postojano i što je stvarno s čime povezano.

Otok ne mora biti samo kopno koje izranja iz mora, može biti i oaza u pustinji; može biti i jedno, usamljeno drvo u pustinjskom pijesku. Otok može biti bilo što usred nečega čemu u svojoj biti ne pripada, od čega se razlikuje po načinu manifestiranja života.

Može biti čovjek zarobljen u svijetu materije, čula i zablude.

Zablude što je život, a što nije. Tko je on, a tko nije.

I kada puhne hladni vjetar koji nosi promjene, vjetar kozmičkih zračenja, on zaljulja krošnju drveta čovječanstva - skupina duša sa zajedničkim stablom i korijenom.

I svaki list, svaka duša kao dio hologrma i sama je opet kao drvo s korijenom, stablom i krošnjom. Suočena s vjetrom na mikrokozmičkoj razini, s unutrašnjom burom.

I tada je samo pitanje da li duša prepoznaje što je ona; gdje joj je porijeklo i korijen.

Što može, a što ne može otpasti.

Da li prepoznaje da je nešto čvrsto i vječno povezuje sa životom, s Bogom; baš kao drvo sa zemljom.

Ljubav?

I onda je vjetar dobro došao.

Onda nije problem ni stajati sam u pustinji. Jer sam nisi, jer si zauvijek vezan sa svojom vrstom i njenom praslikom. Jer želiš osloboditi tu prasliku, a to znači da preuzimaš potpunu

odgovornost za svoje iskustvo i svoju zadaću, a sve ostalo prepuštaš u najbolje, vječne ruke.

I zato, bez straha se suočavaš sa svime; Svim burama i olujama; Vrelinama i hladnoćama.

Jer ništa nije osobno i sve ima viši cilj; Zbog kojega si rastao uvis prema suncu.

Jer život je život samo u svjetlu i iz svjetla; iz svjetla ti je i želja za životom i rastom i čežnja koja plamti u središtu srca i na koju opet ništa osim svjetla ne može odgovoriti.

To je tajna koja je povezivala:
Čovjeka i drvo na otoku usred uzburkanog mora,
Čovjeka i drvo u pustinji;
Čovjeka i sve ljude koji su znali tu tajnu,
Čovjeka i Boga;
Oduvijek, sada i zauvijek.

Priredila: Eloratea

